

ЕЙМИ СЕМПЪЛ МАКФЕРСЪН

ИСТОРИЯТА НА ЕДНА МЛАДА ЖЕНА, ПОСВЕТИЛА НА БОГА ЦЕЛИЯ СИ ЖИВОТ

Ейми била родена на 9 октомври 1890 година в малка ферма близо до Ингерсол, щата Онтарио, Канада. Била единственото дете на Джеймс Кенеди /1836-1921/ и неговата втора съпруга Мини Пиърс /1862-1947/.

Бащата на Ейми, който по професия бил фермер и строител на мостове, а в църквата - органист и ръководител на хора, научил своята дъщеря от малка да свири на пиано и орган.

Ейми била добра ученичка, чиято вяра била разтърсена, за известно време, от дарвиновата теория за еволюцията, която твърдяла, че човекът бил роднина на шимпанзето. Въпреки, че все още не била новородена, възпитаваната по Библията Ейми била истински наранена от твърденията на Дарвин.

Ейми била със силен характер. Започнала да задава кръстосани въпроси на своя преподавател. Човечецът, чийто вярвания се изразявали в това, че "биологичните изследвания били надминали древните суеверия" се оказал притиснат до стената в невъзможността да даде убедителни отговори на 15-годишната ученичка.

НОВОРОДЕНА В ИНГЕРСОЛ

Семейството Кенеди било добре финансово, но над всичко друго Ейми се нуждаела от Бога.

Тя копнеела да познае своя Създател. Един ден се помолила с думите: **"О, Боже, открий ми Себе Си!"**.

Два дни по-късно Бог отговорил на нейната молитва.

Било 1907 година. Докато пътувала с баща си по главната улица на Ингерсол, на връщане от училище, на една витрина Ейми видяла плакат, на който било написано: **"СЪЖИВЛЕНИЕ НА СВЯТИЯ ДУХ: РОБЪРТ СЕМПЪЛ,**

ИРЛАНДСКИ ЕВАНГЕЛИЗАТОР".

Семпъл бил ирландски християнин, напуснал своята Родина. С кораб пристигнал в Ню Йорк, оттам по суша заминал за Торонто, а по-късно заживял в Чикаго. В този град бил кръстен със Светия Дух. Бог го призовал към служение и Робърт откликнал на Божия призив. Последвали редица благословени и плодоносни евангелизации из северните Американски Щати и съседната Канада. А сега посетил родния град на 17-годишната Ейми.

© International Church of the Foursquare Gospel

ЕЙМИ СЕМПЪЛ МАКФЕРСЪН

Според думите на самата Макферсън, по онова време тя била “студена и далеч от Бога”, но ревностно търсела истината за живота. Ейми била слушала много интересни и любопитни разкази за петдесетниците и настояла пред баща си да посетят събранието. Отишли и седнали на последния ред.

Посланието за “покаяние” и “новорождение”, което Ейми чула, пронизало с изобличение нейното сърце. **“Никога не бях слушала подобна проповед – споделя по-късно Ейми – Използвайки Библията като меч, той разцепи света на две”**. Робърт говорил много просто и ясно: Не можеш да служиш и на света, и на Бога! Или си с Бога, или си без Него!

В един момент Робърт започнал да говори за кръщението в Светия Дух. Това толкова много смутило Ейми, че тя объркана напуснала събранието. Но Светият Дух продължил да работи в нейното сърце. След тридневна вътрешна борба, най-накрая, спирайки двуколката си на сред пустинен път, Ейми извикала: **“Господи, Боже, имај милост към мен, грешницата!”**. Незабавно бремето си отишло и Божията слава изпълнила нейното сърце. **“Небето се изпълни със светлина. Дърветата и полето и малките птички, които прелитаха, хвалеха Господ и ми се усмихваха. Толкова ясно осъзнавах опростителното действие на кръвта на Исус, че сякаш я чувствах да тече по мен!”**.

Ейми била новородена!

ПОСВЕТЕНА

Продължила да посещава съживителните събрания и научила, че Бог има дори повече за нея. Започнала да копнее за кръщението със Светия Дух. След време на молитви и търсене на Господа, една ранна сутрин, когато издигайки гласа си

към Бог, Ейми Го хвалела с все по-голяма дълбочина от сърцето си, тя била славно изпълнена с Духа и започнала да говори на нейния небесен език, прославяйки Бога. Ейми описва онези мигове със следните думи: **“Чувствах как с всеки изминал миг се потапях все повече и все повече в Божието свято присъствие!”**, а сърцето ѝ викало: **“Вземи ме! Употреби ме! Да бъде Твоята воля! Аз съм само една ученичка. Живея в канадска ферма, но такава, каквато съм, аз отдавам себе си на Теб, Господи”**.

Ейми споделя, че с идването на Светия Дух в сърцето ѝ дошла Божията любов, която направила сърцето ѝ много меко. Дошло и състраданието към хората и силния копнеж за служение към тях.

СВАТБАТА

Робърт пътувал много, но с Ейми редовно си пишели през цялата зима на 1907-08 година. Ейми виждала идеалното място за служение за себе си в евангелизаторския екип на Робърт. В ранната пролет на 1908 година Робърт се върнал в Ингерсол. В същата къща, където няколко месеца преди това Ейми била кръстена в Светия Дух, младият евангелизатор предложил на Ейми да се оженят. Тя бързо отговорила с “Да!”

На 12 август 1908 година Роберт Семпъл и Ейми Кенеди се оженили на една съвсем обикновена церемония, състояла се в ябълковата градина на родителите на Ейми.

ЗАЕДНО В СЛУЖЕНИЕ

След медения си месец двойката се установила за кратко време в Стадфорд, след това в Лондон, Онтарио, където започнали църква. Робърт проповядвал, Ейми свирела на пиано, пеела и водела новоповярвалите в молитва на покаяние към

ЕЙМИ СЕМПЪЛ МАКФЕРСЪН

Господ. Само за няколко месеца около 100 души били кръстени със Светия Дух, стотици били спасени, Бог извършил много чудеса на изцеление.

На 2 януари 1909 младото семейство се преместило в Чикаго, където Робърт бил ръкоположен за пастор от Уйлям Дурам. В Чикаго семейство Робърт и Ейми Семпъл служили няколко месеца в един италиански квартал и били много доволни и щастливи. След това, за известно време двойката съпътствала Дурам по време на неговите евангелизационни обиколки в северните САЩ и Канада.

ИЗЦЕЛЕНА

Един ден Ейми паднала по стълбите. Лекарят, който поставил гипса казал, че четири сухожилия на крака са непоправимо засегнати и тя няма да може повече да ги използва. Казал й също един месец да не стъпва на крака си. Но тя продължила, накуцвайки да ходи на църква.

Веднъж болката била така непоносима, че тя се върнала в стаята си. Но тогава чула глас: **“Ако отидеш до мисията и помолиш брат Дурам да положи ръце на твоя крак, аз ще го изцеля!”**. Разпознала гласа на своя Господ, Ейми направила, както й било казано.

Когато брат Дурам положил ръка на крака на Ейми, тя почувствала как сякаш електрически ток преминава през крака й. Пръстите й не били вече сини, сухожилията се наместили, а костите й зараст-

нали. Изведнъж болката изчезнала. Развълнувана, Ейми помолила да й свалят гипса. Трудно убедила присъстващите да го направят, но щом го сторили, били крайно изумени, виждайки съвършено изцеления глезен. А Ейми си обула обувките и започнала да танцува из църквата!...

МИСИЯ В КИТАЙ

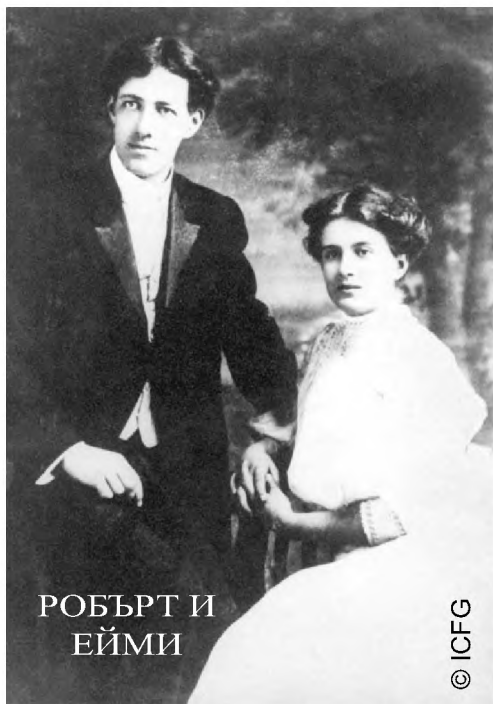
Преди още да се съберат Робърт и Ейми решили да служат на вяра като мисионери в Китай. За да се подготви за пътуването Робърт, за известен период, работел в една фабрика денем, а проповядвал нощем.

Отпътувайки от Чикаго, през 1910 година те отлетели за Китай. По пътя се отбили да посетят роднините на Робърт близо до Белфаст, Ирландия. Отишли и в Лондон, където Робърт говорил в няколко църкви.

Ейми също била поканена и за първи път проповядвала в голямо християнско събрание във “Виктория и Алберт Хол”.

През Суецкия канал, те пристигнали в Хонконг през юни и незабавно се посветили на изучаване на местния език и раздаване на християнски материали.

Но това, което започнало като славно приключение, завършило с трагичната смърт на съпруга на Ейми. Няколко седмици след тяхното пристигане Робърт се разболял от малария. Починал на 19 август, оставяйки Ейми вдовица, бременна в осмия месец и преди тя още да е навършила 20 години...

РОБЪРТ И
ЕЙМИ

© ICFG

ЕЙМИ СЕМПЪЛ МАКФЕРСЪН

Разполагайки със съвсем малко средства Ейми останала в Хонконг до раждането на дъщерята на Семпъл, Роберта Стар, на 17 септември 1910 година. След това, скърбяща за Робърт, Ейми заминала за Ню Йорк.

ПРИЗИВЪТ ОСТАВА

След завръщането у дома Ейми се запознала и, на 24 октомври 1911 година, се омъжила за един бизнесмен на име Харолд Макферсън/1890-1968/. Родил им се син, Ралф.

Ейми се опитала да се върне към "нормалния" семеен живот, но призивът за служение към Бога си оставал. Бог постоянно чукал на вратата на сърцето на Ейми и ѝ казал: "Проповядвай

Словото! Евангелизирай! Ще го направиш ли? Ще го направиш ли, Ейми? Ще отидеш ли?"

Но през същата тази 1914 година Ейми се разболяла много тежко. Сърцето не работело добре, имала и кръвоизлив на стомаха. Лекарите съобщили на роднините за приближаващата смърт на Ейми и, тъй като нямало никаква надежда за живот, я преместили в отделението на умиращите.

Намирайки се в дълбока кома, младата жена отново чула гласа на Бога: "**Ще го направиш ли, Ейми?"**. Събирайки сили, тя успяла да прошепне "**Да!**" на Божия призив. Тогава, почти мигновено, Ейми била чудотворно изцелена! Болката внезапно си отишла, Ейми станала на крака, напълно здрава!

ЕВАНГЕЛИЗАЦИИ БЕЗКРАЙ

Спазвайки обещанието си към Бога, Ейми започнала да евангелизира, провеждайки съживителни събрания в палатка. Отначало пътувала из източните американски щати, след това из цялата останала част на страната. Проповядвала в над сто града. Накрая започнала да провежда събрания в други части на света. Хората започнали с хиляди и хиляди да идват, за да чуят Словото от тази забележителна жена-евангелизатор. Множествата усеща-

ли Божието присъствие, хиляди получавали кръщение в Светия Дух. Започнали и изцеления чрез Божията ръка. Първото било, когато една страдаща от ревматоиден артрит жена, със силно изкривен от

болестта врат, мигновено била изцелена.

Проповедите на Ейми били изпълнени с Божията любов и нежност. Никога не осъждала и не заплашвала. Насърчавала своите слушатели да се потопят в благодатта и милостта на Бога. С думи изобразявала лицето на любящия Бог, протегнал ръце към човека, за да го спаси. Посланията на Ейми говорели за Небето, където всеки желаел да отиде и за служението ни към Исус като единствения пълноценен начин на живот.

Ейми използвала всеки възможен начин и всички, по онова време, възможни технически средства, за да евангелизира. Пишела книги, опери, постановки, винаги с цел да представи в колкото може достъпна форма евангелието.

ЕЙМИ СЕМПЪЛ МАКФЕРСЪН

Написала около 180 песни и химни. След първите ѝ публикации са нейната първа автобиография, “Божествено изцеление”, “Второто идване на Христа”...

Често палатката била твърде малка, за да побере желаещите да присъстват на събранието и тя наемала най-голямата зала в града.

За да бъде по-силно и по-ясно словото ѝ, тя използвала събития станали в града, за да изгради своята проповед. Използвала възможността да прогласява Божието слово и преди и след боксови мачове, тъй

като там били събрани много хора. Веднъж, в Сан Диего, тя говорила пред 30 000 души. Друг път, без да я усетят организаторите и полицията, тя се включила със своята кола за евангелизации в карнавален поход в центъра на един град.

Хората се нареждали на опашка много часове преди поредното ѝ събрание, за да си осигурят място в него.

Още в самото начало на своето служение Ейми започнала да издава “Сватбен зов” /The Bridal Call/. Изданието започнало като вестник от четири страници, но малко по-късно се превърнало в списание с много проповеди, снимки, стихове и абонаментна такса.

Съпругът на Ейми Харолд я следвал за известно време и те служили заедно. Той издействал необходимите разрешения за палатковите събрания, в които Ейми проповядвала. Но посветеността на Ейми в служението била непосилна за Харолд, който желаел един по-тих и обикновен жи-

вот, и той подал молба за развод. Двойката се развела през август 1921 година.

СЛОВТО И В ЕФИРА

По време на съживително събрание в Сан Франциско през април 1922 година Ейми била поканена да проповядва Божието слово по радиото. Две години по-късно тя станала и първата жена, получила лиценз за собствена радиостанция, която продължава своята работа и в наши дни! Чрез чудото на радиото гласът на

Ейми станал един от най-познатите гласове в света. Някой можел да си върви по улицата, особено в неделя сутрин, и да слуша проповедта на Ейми, излизаща от отворените прозорци на домовете, и така, вървейки по пътя си, да не изпусне нито една казана от Ейми дума!

АНДЖЕЛЕС ТЕМПЪЛ

След години пътувания по щатите и света, Бог призвал Ейми да установи за своя база град Лос Анджелес. Той ѝ казал, че ще построи за нея дом в града – един за семейството ѝ и един за Неговия народ. Във видение Бог дори ѝ показал дома, който бил с розова градина отпред. Не се знаело как в естественото ще стане това, но по време на едно събрание една жена казала, че Бог ѝ е вложил в сърцето да подари на евангелизаторката парцел земя. Веднага след нея други хора станали и обещали своя труд и материали. Дори розовите храсти от видението ѝ били подарени и къщата станала реалност.

ЕЙМИ СЕМПЪЛ МАКФЕРСЪН

Ейми разбирала, че много се нуждае от постоянно място, където да провежда своите служби. Пътувайки и проповядвайки по целите Съединени Щати тя събирала парите от даренията за построяването на своя църква. Намерила търсеното място в съседство с известния Ехо Парк в Лос Анджелис, който бил заобиколен с много зеленина и красиво езеро.

Където и да отидела Ейми се случвали невероятни чудеса, а местната преса ги публикувала на първите страници.

На 1 януари 1923 година сградата на "Анджелес Темпъл" била открита. Огромната, с 5300 места, зала била изпълвана за събрания три пъти дневно, всеки ден от седмицата! В началото Ейми лично проповядвала на всяка една от службите! "Анджелес Темпъл"

се превърнал в духовен дом за хиляди хора и център за евангелизаторска дейност, от където скоро започнали да биват изпращани мисионери по целия свят. В храма имало и молитвена кула, в която 24 часа в денонощието имало хора в молитва.

Вестник "Ню Йорк Таймс" подробно отразил откриването на "Анджелес Темпъл", което било голямо събитие за града.

Много звезди от Холивуд идвали да чуят онова, което Ейми имала да каже. Чарли Чаплин започнал да ѝ помага за служението в църквата, а Антъни Куин свирел в хвалението.

БИБЛЕЙСКИ КОЛЕЖ

Имайки видението да изпраща по света

евангелизатори и разбирайки важноста на подготовянето на ученици, през 1923 година Ейми започнала, продължаващия своята дейност и до днес, L.I.F.E. Bible College /Библейски колеж за международно разпространяване на пълното евангелие"/. Ейми била неуморим преподавател. Обучила 8000 служители, завършили нейния колеж. Винаги напомняла на своите библейски ученици: **"Стойте в средата на пътя!"**. Увещавала ги да не правят компромиси, да останат непоклати

на мястото си с Бога, независимо от натиска в света. **"Бъдете смели да изпълните плана на Бога, който Той има за вашия живот!"**.

ОБЕДИ НА ЛЮБОВТА

През 1927 година Ейми започнала в "Анджелес Темп

пъл" ресторант за безплатна храна. По време на Депресията в Америка нейното служение посрещнало физическите нужди на един милион и петстотин хиляди души.

А години след това, по време на Втората световна война, Ейми канела на амвона военнослужещите и им подарявала Библии.

На 26-ти септември 1944 година сестра Макферсън /както я наричали приятелите/ проповядвала на едно съживително събрание в Окланд, Калифорния. Било последната ѝ проповед. Рано на следващия ден отишла при Господа, за да бъде с Него. Мемориалната служба се състояла в "Анджелес Темпъл" на нейния рожден ден, 9 октомври. Дошли хиляди.

ЕЙМИ СЕМПЪЛ МАКФЕРСЪН

Ейми беше жена в един мъжки свят. Сама във време, когато жена на нейната възраст трябваше да има съпруг. Тя следваше Божия призив неограничавана от онова, което виждаха очите ѝ, независимо от проблемите, водена от вярата и доверието в Бога, Който я беше призовал да изпълни най-великото от всички поръчения – да печели души.

Веднъж Ейми написала: **“Не е необходимо да бъдеш надарен оратор. Това, което Бог желае е да изявяваме на хората с простички думи Благата вест, така че тя да влиза в техните сърца. А те, от своя страна, да копнеят да отидат да я кажат на други. Любовта да печелим души за Исуса Христа е парещ огън. Да печелиш души е най-важното нещо на света. Всичко, което имам е на Божия олтар, и колкото имам живот и сили аз ще отдавам цялата си същност, за да изпълня Великото Поръчение”.**

Плодовете от служението на Ейми са безбройни: Днес броят на семейството църкви Форскуеър /Международна църква на пълното евангелие или Църква на четирите истини: Исус спасява, изцелява, кръщава със Светия Дух и идва да управлява/, което тя започна, се е умножил навсякъде по света. Църквите са вече 38 000 във 140 страни на света. Всичко това Бог направи чрез една жена, която Му отдаде целия си живот в посвещение...

БОЖЕСТВЕНА ИЗЦЕЛЯВАМЕ

Проповед от Ейми Макферсън

В Библейските дни, когато донесоха болния мъж на носилка при Исус, силата на Христос да изцелява беше станала познат и приеман факт. Но когато Той каза: “Прощават ти се греховете” хората поклатиха глави и нарекоха това богохулство. Признаваха силата на Исус да изцелява, но се съмняваха в силата Му да спасава.

Днес начина на мислене на хората е същия: приемат Христовата сила да прощава греховете, но вдигат невярващи ръце на протест, когато стане дума за Неговата сила да изцелява. Фактът, във всеки случай, си остава, че нито едното, нито другото е трудно за Спасителя.

“По-лесно е да кажеш “Греховете ти са простени” или “Вземи си постелката и си иди” беше трудния въпрос, който Исус зададе на съмняващите се преди много години. Отговорът е точно същия и днес. На дървения кръст, върху Своето собствено тяло, Исус, понесе не само нашите грехове, но и нашите болести. Той е не само нашия Спасител, но и нашия Велик Изцелител. Не само беше наранен, поради нашите престъпления, но чрез Неговите рани ние се изцелихме. Не само прощава беззаконията ни, но изцелява и нашите болести. Според Библията спасението на душата и изцелението на тялото вървят ръка за ръка. Човекът чрез неверие се опитва да ги раздели. Умът на Бога никога не се е променял, нито милостта Му се е намалила. Кое то Бог е събрал

© ICFG

БОЖЕСТВЕНА ИЗЦЕЛЕНИЕ

в едно, човек да не разделя. В началото болестта дойде като резултат от греха. На Голгота Исус понесе върху раменете Си не само нашите грехове, но и резултата от нашите грехове – болестите. *“Той взе на себе Си нашите немощи, и болестите ни понесе”*/Матей 8:17/

Ако Исус е понесъл товара на болестите, защо да продължаваме да се мъчим под тяхната тежест? Нуждите на хората никога не са се променяли. Душевната болка, съзлите, страданията на тялото са си все същите, а Исус продължава да бъде Този, Който може да посрещне всяка нужда на душата и тялото. Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги.

Идвайки при Христа не Го моли за физическо изцеление, докато не Го направиш Свой Спасител. Има грешници, които, ако бъдат изцелени, ще отидат

да служат с всички сили на дявола. Дай на Исус първо сърцето си, отдай Му живота си, любовта си, всичко. След това Го помоли да изцели твоето тяло, не просто заради теб самия, но за да можеш да Му служиш по-добре, по-пълноценно и ефективно. *“Има ли някой болен между вас? Нека повика църковните презвитери и нека се помолят за него, като го помажат с масло в Името на Господа. И молитвата, която е с вяра ще спаси болния и Господ ще го привдигне, и ако е извършил грехове, те ще му бъдат простени”* /Яков 5:14-16/. Тук отново спасението и изцелението вървят ръка за ръка. Исус чака удобен момент да спаси и изцели, чака да те умие и отстрани всеки твой грях и да отнеме всяко тежко бреме. Тайната на получаването на тези две благословения е проста – детска вяра! Повярвай в Господа и ще бъдеш спасен. Вярата е абсолютно необходима, за да получиш своето спасение. Тя е също така абсолютно необходима, за да получиш и своето Божествено изцеление. Когато двама слепци

вървяха след Исус молещи Го да ги изцели, Той се обърна към тях и им каза: *“Вярвайте ли, че мога да сторя това?”*. Те отговориха: *“Вярваме, Господи”*. Тогава Той се допря до очите им, и каза: *“Нека ви бъде според вярата ви”*. И очите им се отвориха.

Когато жената от Матей 9:20 притискана от множествата си казваше: *“Ако само успея да се допра до дрехата Му, ще оздравея”* Исус се обърна към нея с думите: *“Дерзай, дъще, твоята вяра те изцели”*.

Този, който мъмри днешните Христови последователи за смелостта им да вярват и прогласяват Неговата сила да изцелява болести, нека има предвид, че Исус никога не е мъмрил душите заради вярата им, но ги кореше заради тяхното неверие. Няма нито един пасаж в Библията, който да твърди, че дните на чудо-

творното отговаряне на молитвите някога е отминало. Христовите заповеди никога не са били отменяни: *“И като отивате, проповядвайте, казвайки: Небесното царство наближи. Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте; даром сте приели, даром давайте”* /Матей 10:7-8/. *“Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден. И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват”* /Марк 16:15-18/. Ако тези знамения не следват, нещо не е наред с нашата вяра. Проповядването на Божието Слово още е потвърждавано от следващи знамения. Амин! Нека разкъсаме оковите на неверието и се издигнем във вярата да повярваме и прокламираме мощните обещания на Бога.

БЛАГОСЛОВЕН

В миналия брой на Божия любов публикувахме няколко чудесни свидетелства от живота и служението на пастор Пол Рисър, които всъщност са толкова много, че могат да се съберат в цяла книга. Днес п-р Рисър с готовност гостува на Божия любов. Пол е много успешен християнски лидер. Отличава го голямата решителност и мъдрост във вземане на решения и развитието на Божието дело. От друга страна е един много благ човек, духовен баща, когото можеш да чувстваш като близък приятел. За 6 години е президент на Форскуеър. За това време разраства служението от 90 до в 140 страни на света. Започва като пастор в една дървена църквичка през 1972 година и развива служението по блестящ начин. Днес е много уважаван човек, пастор на пастори, Библейски учител.

Кирил Попов: Бихте ли ни разказали как повярвахте в Господ Исус Христос?

Пол Рисър: Израснах в пасторско семейство и още от малък бях възпитаван в Божието Слово. Но когато бях на 11 години имах една друга разтърсваща опитност, когато аз действително разбрах своята греховност. Майка ми се моли с мен и сякаш тежестта на целия свят падна от плещите ми. Това преживяване считам за мое то истинско новородение, защото тогава почувствах осъждението за грях, покаях се и приех Исус за свой личен Спасител.

Кирил Попов: Да полюбопитстваме малко: Какво точно се беше случило?

Пол Рисър: Винаги обядвах близо до моето училище. Един ден ресторантът беше толкова пълен, че, когато дойде време да платя, трябваше да се наредя последен на една доста дълга опашка. Внезапно през ума ми мина съблазнителна мисъл: "Излез без да платиш! Никой няма да разбере, а ти ще си имаш парите в джоба".

Поддадох се на изкушението и си излязох без да платя...

Но веднага открих, че Светият Дух видя точно какво бях направил и дойде над мен с такова невероятно изобличение, че няма да го забравя цял живот. Беше светъл, слънчев ден, но след това мое греховно действие светът ми се потопи в пълен мрак. Останах в отчаяние през целия следобед, не можех да мисля за нищо друго. С мъка изчаках докато се върна у дома и изповядах на майка си какво бях направил. Плаках много и моята майка ми обясни как да изповядам греха си на Бога.

На следващия ден аз трябваше да отида при собственика на ресторанта, да го помоля за прошка и да платя сметката си. Веднага щом направих това мракът и вината мигновено си отидоха. На практика преживях написаното в Първото послание на Йоан 1:9 "Ако изповядваме своите грехове, Бог е верен и праведен да ни ги прости и да ни очисти от всяка неправда".

Сега, като зрял християнин и пастор за мен е удоволствие да обяснявам факта на Божието прощение на всички, които имат нужда да го получат и да бъдат свободни.

БЛАГОСЛОВЕН

Кирил Попов: Разкажете ни за Вашите благословени родители?

Пол Рисър: Моят баща, на младини бил много успешен бизнесмен и добър християнин. Когато бил на около тридесет години отишъл в църквата “Анжелес Темпъл” / “Ангелски храм” / и получил кръщение в Светия Дух. След това загубил интерес към бизнеса и станал проповедник на Божието слово. Беше чудесен човек. Най-добрите уроци, свързани със служението съм научил от него. Майка ми също стана посветена служителка на Бога, след като нейната майка беше чудотворно изцелена в “Анжелес Темпъл”.

Моите родители бяха много добър пример за мен. В семейството бяхме четири деца, но, интересно защо, баща ми винаги с мен говореше за пасторското служение и никога с брат ми или със сестрите ми.

Примерно, пътуваме с колата, аз съм на десет години, а той ми разказва за принципите на пастируването. Непрекъснато си задавах въпроса защо го прави, след като мен тази тема въобще не ме интересуваше.

Често, в своята стая, четеше Библията. Понякога, виждайки го облеган на люлеещия се стол, опрял Библията на гърдите си, с очила поставени високо над челото и със затворени очи, аз си мислех, че спи. Тогава вземах футболната топка и се опитвах тихичко да се промъкна, за да поритам навън. Но в този миг баща ми отваряше очи и започваше да ми споделя, какво е разсъждавал върху даден библейски стих. През цялото време, докато той ми говореше, аз копнеех да поиграя футбол. Но когато станах на 25-години, всички принципи, които татко беше вложил в мен, ми бяха от голяма полза и се радвах, че той ги беше споделил с мен. Той просто беше складирал ценни, практични съвети в мен, в сърцето ми, в ума ми...

Когато в църквата се случваха чудеса родителите ни ги разказваха на нас децата по време на вечеря. Татко казваше: “Ето какво се случи в нашия дом днес”. Това ставаше много често.

Кирил Попов: Бихте ли ни разказали нещо повече за вашия верен помощник, Вашата съпруга. Как се запознахте? Кога се оженихте? Винаги ли заедно сте служдали на Бога?

Пол Рисър: Срегнах Мерили, когато и двамата бяхме на около 10 години. Бащите ни бяха чудесни Форскуеър пастори и бяха приятели помежду си. Въпреки, че живеехме на 800 км един от друг, ние си ходехме си на гости по два-три пъти годишно. Станахме близки приятели. Тя със сигурност беше Божи дар за мен. Оженихме се на 1 февруари 1958 година. Тази година е 47-годишнината от сватбата ни.

Поради нейния чудесен характер и факта, че беше дъщеря на пастор Мерили бързо се превърна в идеална пасторска съпруга. Сблъсквали сме се, разбира се, с различни проблеми в нашия съвместен живот, но радостните и щастливи мигове са несравнимо по-многобройни.

Отделихме специално внимание да отгледаме Божии деца, което за нас беше по-важно от пасторското ни призвание. Апостол Павел казва, че пасторът трябва да бъде добър родител, за се окачестви като добър пастор.

Моята съпруга, въпреки че не искаше да проповядва, беше успешен лидер и учител през цялото време в моето служение, като поучава и до днес в църквата ни на Флорънс Авеню. Тя е много уважавана жена и обичана от всички, които я познават.

Кирил Попов: Колко деца имате?

Пол Рисър: Трима сина. Когато ни се роди второто дете, казах на жена ми, че би било добре да имаме и едно момиче, но тя ми отговори, че толкова обича

БЛАГОСЛОВЕН

момченцата, че отново иска момче. Така и стана. Най-големия ни син, Бродли, е изследовател в областта на инфрачервените лъчи. В момента разработват приложението им в областта на хирургията. Целта е лъчите да откриват тумори, които не се виждат с просто око. Също така, по времето на епидемията от ТОРС, поставиха техни камери на летищата, с вградени инфрачервени лъчи и те

улавяха наличието на болни хора. Той е и изключителен християнин и библейски учител в църквата.

Вторият ни

син, Михаел, е президент на голяма застрахователна компания и дарител на християнски служения в Америка и по света. А най-малкият, Тери, е пастор на Флорънс Авеню Форскуеър Чърч в Лос Анджелис. Това е църквата, в която аз пастирувах 26 години, преди да стана президент на Международната църква на пълното евангелие. Между другото, той е най-плодоносния пастор в историята на църквата.

Кирил Попов: Някои християнски служители наблягат на учението за Последното време. Не са ли плодовете от това по-скоро отрицателни?

Пол Рисър: Понякога прекаленото наблягане на темата за Последното време

води църквата до застой. Приемаме, че Исус идва и изоставяме всичко. Важно е да успеем да намерим баланса. Винаги трябва да вземаме предвид методите и плановете на дявола, но в същото време да се фокусираме върху силата на Исус Христос. Онова, което аз съм практикувал като пастор е да живея по начин, сякаш Исус идва утре, но планирам така, сякаш Той ще дойде след петдесет години. Това

е част от нашата теология. Хората трябва да разберат, че живеем за идването на Господа, но в същото време не трябва да пренебрегваме и бъдещето на църквата. Изправяме

Пол Рисър, съпругата му Мерили, тримата им синове и техните съпруги

се пред две предизвикателства. Едното е да проповядваме непрекъснато за Второто Господно пришествие, другото е да не го споменаваме изобщо /защото познавам и такива пастори/. Като служители, планиращи проповядването си за година напред е важно да включваме темата за Последното време, но познавам и пастори, които говорят почти само за него, а ние трябва да проповядваме цялото Божие Слово.

Кирил Попов: Основателката на Международната църква на пълното евангелие е жена, но странното е, че днес дори в някои от нашите църкви се поставя под съмнение дали жена може да проповядва в църква. Какво бихте споделили по този въпрос?

БЛАГОСЛОВЕН

Пол Рисър: В пророчеството на Йоил, цитирано в Деянията, доста ясно се казва, че ще бъдат употребявани и жени.

Докато аз пастирувах имаше няколко жени, които Бог използваше. Те проповядваха и аз никога не съм се замислял върху това дали да го правят или не. Те бяха добри и ефективни и аз никога не съм се извинявал пред събранието с думите: "Вижте, днес имаме жена проповедник". Считам, че този проблем не съществува. Бог избира кого да употреби, не човека!

В много страни днес има недостиг на пастори, като в Бразилия например. Там има случаи, когато съпругът води една църква, а съпругата друга. Интересното е, когато църквата на жената стане по-голяма от тази на мъжа.

Пасажите в Библията, които обикновено биват цитирани, са по-скоро свързани с културата и времето, за които се отнасят. Казва се, че жените трябва да носят покривало, но това е тогавашната култура и ние не я взимаме под внимание днес.

Кирил Попов: Кое е най-силното ви преживяване като християнин?

Пол Рисър: Споделям мнението, че Бог ни учи чрез нашите опитности с Него, затова ми е много трудно да отделя само едно, но съм преживял много невероятни неща с Господа. Едно от тях беше, когато бях кръстен в Светия Дух.

Също така е имало случаи, разговаряйки с хора за сложни техни проблеми, да получавам от Бога мъдрост за свръхестествено разрешение. Бог върши чудеса и при обикновени обстоятелства.

Кирил Попов: Как живеят американците днес? Как гледат на живота? Какви са проблемите, с които се сблъскват? Как гледат на бъдещето?

Пол Рисър: Америка е страна богато благословена от Бога. Поне от 200 години това е най-християнската страна в света,

ако не и в историята на Църквата. Хората възлюбиха Бога и Го поставиха на първо място в своя живот...

Но в последните няколко десетки години се появи светщина в САЩ и това доведе до двуличие. Сега има две сили, движещи се рамо до рамо: съживлението и отстъплението. Християните в Америка са още по-посветени на Христа и служат на Господа повече, отколкото когато и да било преди това. Чудесно е да видим колко много църкви са препълнени и имат по 2-3-4-5-6 служби в събота и неделя, за да могат да посрещнат множествата от хора.

Всяка седмица десетки хиляди идват при Христа в много от различните християнски църкви. Американските християни са най-мисионерски мислещите хора на земята, които искат да споделят Благата вест със света.

В пълна противоположност на досега казаното, някои от най-пълните с грях вулгарни дейности, се случват в същата тази Америка, и са пропагандирани от нашата страна по света. Срам за всеки уважаващ Бога човек в нашата страна е да вижда как такива продукти се експортират в наражения, загубил надежда свят.

Положителното е, че има силна вяра в прокламирането на евангелието. По най-нови данни 80% от американците вярват във възкресението на Исуса Христа и 78% вярват, че Христос е Спасителят, който прощава греховете на хората.

Кирил Попов: Кога човек може да загуби видението си, което е имал от Господа и как може да си го възстанови?

Пол Рисър: Видението е най-важното нещо, за да бъдеш успешен лидер. Някои видения идват от Божествено откровение. Други следват като резултат от шансове, които ни се предоставят. Важно е да запазим устрема и желанието си да реализираме възможностите, които Бог ни дава.

БЛАГОСЛОВЕН

**Опасностите да загуби човек
видението си са различни:**

- 1/ Атака от врага
- 2/ Закоравяване на сърцето поради грижите на живота
- 3/ Физическа умора
- 4/ Чувство за неуспех
- 5/ Слаба духовна сила поради недостатъчна или липсваща молитва, поради нечетене на Словото и непосещаване на църква и оттам - липса на общение с окуражаващи ни вярващи.

Аз съм намерил тайната на запазването на видението и това е всекидневното изпълване със Светия Дух. Изпълването не е еднократно събитие, но ежедневие. Аз се моля в Духа всеки ден. Молитвата е простичко действие, но пълно със сила. Божието Слово ясно ни казва: Приближавай се към Бога и Той ще се приближава към теб.

Кирил Попов: Какво бихте казали на християните в България?

Пол Рисър: Опитвах се да науча факти от недалечната ви история, за да разбера през какво сте преминали като народ, за да науча предизвикателствата, пред които сте се изправяли. Само мога да се опитвам да си представя ситуацията по време на комунизма, както и онова, което хората са преживели. Но това, което лично съм забелязал в българите е, че имат плам в очите си. В някои от страните, в които съм бил, хората нямат топлина в погледа, а тук хората се гледат в очите. Мисля, че в някои от страните комунизмът е изградил пре-

дателски взаимоотношения и хората не се доверяват едни на други. Разбира се, аз не съм експерт, но наистина мисля, че ви предстои добро бъдеще. Не зная как ще дойде Съживлението при вас, дали ще е постепенен процес или ще обхване цялата страна.

Има два начина, по които идва Съживлението. Първият е, когато е повсеместно и всички го виждат и преживяват. Но има и Съживление, което е скрито и резултата от него е, че хора идват при Христос. Бог решава как ще работи.

Времето, в което живеем е необикновено. Историята дава примери за време на съживление и време на вероотстъпничество. Да вземем за пример книгата Съдии. Имало е времена на близки отношения с Бога, както и времена на абсолютно отдалечаване. Църковната история също ни дава много подобни примери. Един от белезите, че живеем в последните времена е, че има съживление и отстъпление едновременно. Мисля, че това важи за целия свят.

Кирил Попов: Какво накратко бихте желали да споделите с читателите на списание Божия любов?

Пол Рисър: Не падайте в изкушението, в което мнозина падат, критикувайки неуместно Църквата. Исус каза: "Аз ще изградя Моята Църква и портите на ада няма да й надделеят". От тези думи заключаваме, че не Църквата ще се бои от силите на ада, но адът ще се страхува от Църквата. Църквата ще победи!

ВРАТИ НА НЕБЕТО ПЛАМЪЦИ ОТ ПЪКЪЛА

5

Ръката на възкръсналия Господ Исус Христос е протегната за спасение към всяка една душа. От човека зависи дали ще я отхвърли или ще я поеме!

“И едни книги се разгънаха. Разгъна се и друга книга, която е книгата на живота. И мъртвите бяха съдени според делата си по написаното в книгите. Морето предаде мъртвите, които бяха в него. Смъртта и адът също предадоха мъртвите, които бяха в тях. И те бяха съдени всеки според делата си. И смъртта и ада бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той бе хвърлен в огненото езеро”.

Откровението на Йоана 20:12-15

НА СТРОЕЖА

-Чудесно!... Дойде време за обяд. Омръзна ми тази работа.

-Бригадирът е в ужасно настроение, нали?

-Трябва да завърши обекта в срок, а шефът все се навърта и пита за това, за онова...

-Днес нямаш време да приготвя храната сама и...

мъжът ми го направи вместо мен.

-Да видим как се е справил... О, не! Само да се върна вкъщи!

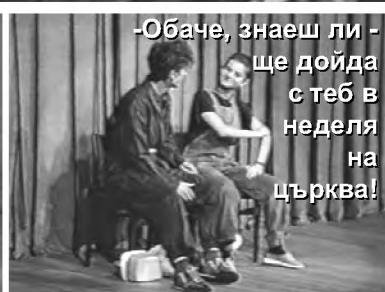
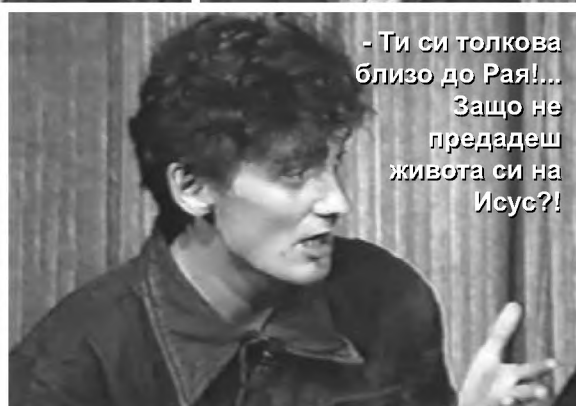
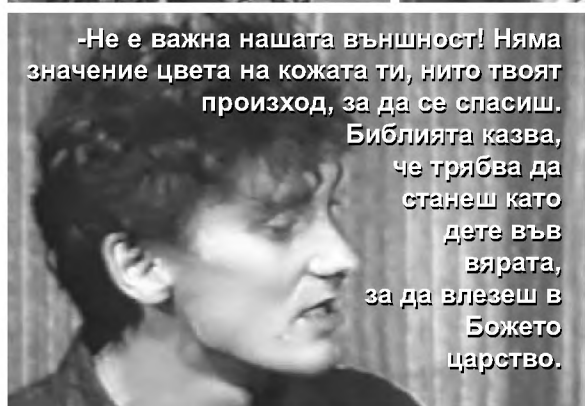
-Какво има?

-Направил ми е сандвич със салам и конфитюр...

-Ай-ай, ще падна от смях...

ВРАТИ НА НЕБЕТО...

ВРАТИ НА НЕБЕТО...

-Не искам да изглежда сякаш те карам насила...

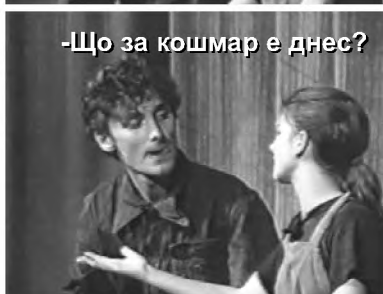
-Но Библията казва, че днес е денят на спасението.

-Откъде знаеш дали утре изобщо ще бъдеш жива?

-Що за кошмар е днес?

-Работата напрегната, храна - салам с конфитюр...

-А сега ме плашиш, че мога всеки момент да умра...

-Не, но... чуй какво ще ти кажа!

-Не те принуждавам, но наистина...

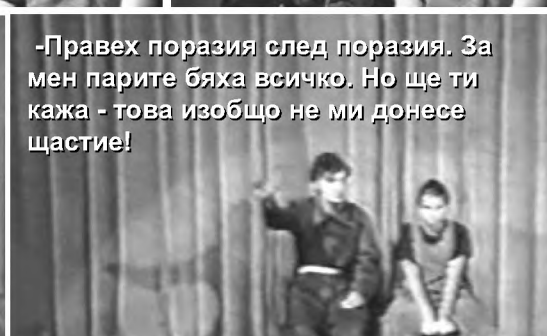
-Не подхождай към този важен въпрос несериозно!

-Помниш какъв бях аз... Как обичах да се напивам и непрекъснато ходех на дискотека.

-Правех поразия след поразия. За мен парите бяха всичко. Но ще ти кажа - това изобщо не ми донесе щастие!

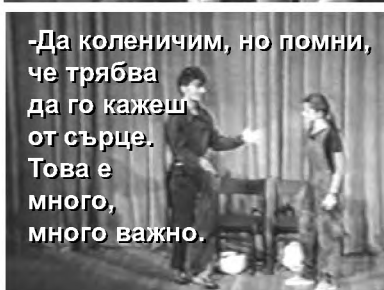
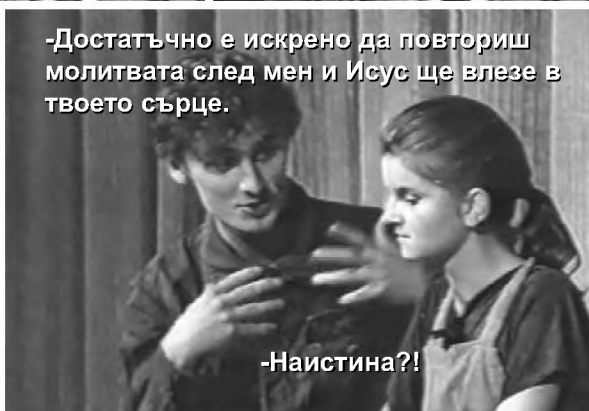
-Признавам, че имаш право. Наистина ти много се промени.

-Може би си радикален малко повече отколкото трябва, но си много по-добър.

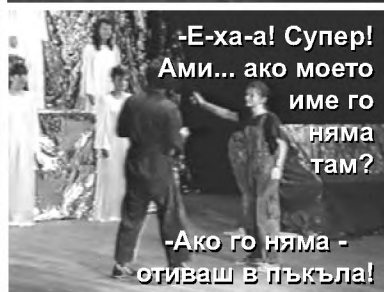
ВРАТИ НА НЕБЕТО...

ВРАТИ НА НЕБЕТО...

В НЕБЕТО

ВРАТИ НА НЕБЕТО...

-Ангеле, сигурен съм, че моето име е записано в книгата на живота, тъй като отдадох свой живот на Исус, но те моля да провериш...

**-СПАСЕН
СЪМ!!!**

-Казвах ли ти, Лидия!

-Павле, а аз какво трябва да направя?

-Както ти казвах - сама да попиташ.

-А аз отивам в небето!

-Трябва да попитам... Но този ангел изглежда твърде заплашително.

-Никога не съм била в небето и не знам как се прави това, но ще попитам. Добре ли изглеждам?

-Малко повече смелост ми е нужна.

-Хей, ангеле, виждаш ли ме?

-Извинявам се, че ти преча на работата, но би ли могъл случайно да провериш за моето име!

-Знам къде е! Сред записаните последни...

-Има го, нали?!!

-Отивам на небето! Апилуя!

-Хора там е фантастично!!! Не бихте искали да загубите мястото си в Рая, нали?...

ЛЮБОВТА НА ЕДНА МАЙКА

Готова за първа среща с рожбите си, със сърце изпълнено с трепет и любов майка-птичка не престава да престъпва между четирите си яйчица, да ги оглежда и да им чурулика:

-Не бързайте да излизате! Бъдете сигурни, че човчиците ви са силни да разчупят черупката. Тогава удряйте! Искам ви здрави и силни!

"Пук" - изпуква едно от яйчицата. Рошава главица упорито започва борба с черупката. -Чик! - извиква то и още недовършило вика си, мама птичка е над него.

-Полека, не бързай! - заръчва тя и внимателно му помага да се освободи.

"Пук, пук" - чува се разпукване и на второто яйчице. -Чик-чик! - тъничко гласче открива излюпването на още едно птиче чедо.

-Ето ме! - отвръща мама и по същия начин се заема да помага и на втората си рожба.

-Чик-чик-чирик! - победило черупката гласче издига и третото пиленце.

-Ето ме! - като верен наставник на своите малки мама Пти отвръща на всяко едно от тях.

Дочуло глъчката навън, четвъртото пиленце започва борбата си с яйцето малко не навреме. Вече свободни от черупчиците си първите две мъничета използват момента, че майка им е заета с третото им братче, отиват и също започват да чукат с човчиците си по неразчупеното още яйчице. Усетила шума зад гърба си мама Пти се обръща и разтревожена извиква:

-Чик, чик-чик! - Не го закачайте, когато е готово то само ще излезе!

Така и става. Оставено на мира, малкото разчупва яйчицето си и, доволно от работата си, започва да вика с всичка сила:

-Чик-чик, чирик-чирик!

Така го и кръщават: Чик-чирик.

Минават дни, билетата стават по-хубави и по-силни.

-Мамо, защо гората е голяма?

-Мамо, кога ще излезем на разходка?

-Мамо, и нашето дърво ли ще остане без листа през зимата?

Мама Пти си има прекрасна компания. Въпроси никога не липсват, а и у нея търпението е голямо. Без отегчение дава отговор на всяко едно от тях.

-Гората е голяма, защото ние сме мънички. Когато се научите да летите, ще видите отгоре, че не е чак толкова голяма. Следобед ще ви дам първия урок по летене, така че разходка ще има още днес. До есента ще сте готови за самостоятелен живот. Тогава ще видите и нашето дърво, заедно с всички останали, без листа.

В уроци, любов и топлина изминалите дни оформят едно добро и хубаво семейство. На следващата година всяко едно от врабченцата взело знание и умение от уроците на мама Пти изгражда свое гнездо. За всички щастливите дни се повтарят, дори умножават. Единствено за Чик-чирик те откриват трудности и проблеми.

-Къде си, пиленце мое? - една вечер, когато всички се прибират да спят, установила липсата на своето малко мама започва да го търси.

"Ох, това дете! От излюпването си е нрав различен. Когато другите се хранят, то не иска. Щом другите заспят, започва да яде, а за криеница винаги намира време. А и сега, къде да го търся?"

Малкият непослушко, хапнал няколко червейчета, пийнал доволно водича, скрил се в изоставената хралупа, стои и чака кога ще го намери неговата майчица. Така в очакване, без да усети, заспива сладко и непробудно.

-Чик-чирик! - цяла нощ обикаля да търси своето малко мама Пти, и не го намира. На сутринта съседите се оплакват, че не са могли да спят от нейния глас.

-Как може да не го възпита! Затова страда. А ние каква вина имаме, че цяла нощ не можахме да заспим от гласа й?

ЛЮБОВТА НА ЕДНА МАЙКА

-Ако беше мое пиле, щях добре да го набия, та да разбере, че не може да си играе с мен! - разсъждава на глас и бухалът.

-Моля ви, замълчете! Така не ми помагате! Обичам го и се притеснявам за него.

-Притесняваш ли се? Сигурно селският котарак се е погрижил за притеснението ти. Така че, можеш вече да се успокоиш - недоволна и заядлива отвърща совата.

-Какво искаш да кажеш? - още повече започва да се притеснява мама Пти. "Ами, ако е истина?! Ако наистина селският котарак е идвал в гората? Не, не е възможно. Още мама ми беше казвала, че от години го хранят добре. Така че, той не би имал нужда да идва насам".

В търсене започва новия ден, в търсене и завършва. Неоткрила своето малко мама Пти решава до селския котарак да се допита.

-Вече сте големи. Ако нещо се случи с мен, помнете уроците, които съм ви дала. За любовта е нужно време. Имате ли търпение и обичате ли истински, ще построите дома, за който сте мечтали.

-Мамо, а ти къде отиваш?

-Отивам да търся братчето ви в селото.

За жалост никой не се сеца да провери изоставената хралупа. Без да се събуди непослушното врабче проспива целия ден, така че когато майка му взема така опасното решение, то нищо не разбира. Ниско над хоризонта, незалязло още, слънцето помага на вярната майчица да открие двора, в който живее селския котарак. Ленив и готов с удоволствие да посрещне нощта, котаракът се е изгнал като господар на сред двора, така че без никакво затруднение мама Пти го забелязва и се отправя към него. С необикновения си звук от пърхане на крила, също и мама Пти не остава незабелязана. Усетил присъствието ѝ, старият котарак се преструва на заспал. Събрала сили и кураж, хвъркатата майчица изчуруликва:

-Хей, котако, виждал ли си чедото ми? Едно такова по-мъничко от мен и много хубаво.

"Сигурно и много вкусно" - мисли си котаракът и звук не издава.

"Може би от възрастта е оглушал, ще трябва да се доближа" пристъпва напред мама Пти, без да подозира опасността. Само в един миг, поспаланкото се превръща в ловец! Със скок и силната си лапа, той заграбва птичето върху купчина нарязани дърва. С последни сили мама Пти се провира между цепениците и се спотаява. Всички мислят, че е мъртва. Старият котарак се повърта, повърта около купчината с дърва; провира лапи, търси, но нищо не намира. Загубила съзнание от болката, мъничката майка прекарва нощта сред купчината дърва. Случката се разнася бързо из гората. От свраката - на бухала, от бухала - на совата, от совата - на цялата гора. Малкият непослушно, станал причина за това нещастие, също разбира, че майчицата му е пострадала. Разкаян за всичките си криеници, със сълзи на очи, се прибира в гнездото при братчетата си и цялата нощ прекарва в плач:

-Мамо, какво сторих!?... Прости ми!

Уви, далеч от него, наранена и полумъртва, неговата майчица не може да чуе това, което наистина би желала.

На следващия ден стопанинът на дома решава да поразчисти двора си. Така той започва да подрежда и дървата, сред които попада тежко наранената мама Пти. Без да иска, той отрива телцето ѝ, взема го и го внася у дома си. Там го поверява в ръцете на своите деца, достатъчно големи за да се грижат за него. След една седмица в ръцете на добри приятели, наранената майка оздравява. Способна да лети, тя се разделя със семейството на добрия стопанин и се завръща у дома. Радостта, която там я посреща е по-голяма.

-Послушни деца! Колко много съм желала това!...

След жертвата, която мама Пти прави за Чик-чирик не ѝ се налага повече да му се кара. Малкото пиле е вече пораснало врабче - послушно и загрижено да помага с радост на своята скъпа майчица.

ДИАН ХАРАЛАМБОВ

С ЛЮБОВ ЗА ВАС!

Четейки Словото на Бог, току-що по-варвала, аз си мислех: “Възможно ли е наистина Исус Христос да е нахранил 5000 души, плюс жени и деца, с пет хляба и две рибки?... Изглежда напълно невероятно, но щом в Библията го пише със сигурност е вярно, защото за Бог всичко е възможно”.

С никого не споделих своите мисли. Единствено Бог ги знаеше, и скоро на дело ми показа как всичко това може да се превърне в реалност.

В края на 1994 година пастор Пацаурас проповядвайки от амвона, сякаш пророчески каза: “Около нас има толкова много хора в нужда. Не можем да помогнем на всички, но можем да помогнем на някои. Какво можем да направим ли? Ако видим някой гладен, можем поне един сандвич да му купим. Това няма да разреши проблема му, но ние ще му покажем любовта на Бог!”.

Светият Дух започна да работи в сърцата ни. Българската църква “Благата вест”-Атина съществуваше вече от две и повече години. Непрекъснато благовествахме и раздавахме разнообразни християнски материали.

Сега се събрахме и размишлявахме как още да покажем любовта на Бог към българите емигранти в Атина. Колко много искахме да им кажем, че не са сами в тази непозната страна; че Бог ги обича и иска да им помогне. Че копнее да промени живота им и да им даде нова надежда...

Решихме да започнем всяка неделя да правим принцеси и чай. Ще каним бъл-

гарите, ще имаме музика и християнски филми, ще общуваме помежду си...

Нарекохме новото ни служение Български център, в силното си желание българите в Атина да се събират най-вече именно около Исус.

Научавайки за идеята, една жена с неверие и ироничен глас изрази своето мнение: “Че кой ще дойде тук?! Само си губите времето!”.

Но ние вярвахме, че това е, което Бог иска да направим. С пари от десетъците, които с верност давахме на Бога, купихме необходимите продукти и приготвихме принцеси и чай за 60 души, колкото предпо-

лагахме, че ще дойдат първата седмица.

Наистина дойдоха толкова хора, но на следващата седмица душите бяха вече 100! Невъзможно беше с принцеси да храним толкова много хора. Решихме да започнем да готвим. Но за да сервираме храната трябваша много чинии, лъжици, табли... Откъде, как да ги имаме?

Не поискахме от никого финансова помощ. Помолихме се на нашия Бог. Направихме списък с необходимата ни посуда и всеки ден се молехме над него. “Господи, това са нашите нужди...”. Постепенно започвахме да изваждаме от списъка си различни неща, за които се молехме, защото Бог отговаряше на молитвите. Купихме два огромни казана, най-големите, които се намираха в магазина.

Обедите започнаха като едно служение на вяра, с пълно упование в Бога, на Когото принадлежи цялата слава.

Никога през тези години Бог не ни изостави, непрекъснато показваше верността Си. Спомням си, веднъж нямахме пари да купим хляб, а ставаше дума за 30-40 хляба. “Господи, необходими са пари...”. Тогава неочаквано идва майката на пастор Пацаурас и ни казва: “Бог вложи в сърцето ми да дам тези пари за обяда”. Бяха точно колкото ни бяха необходими за хляба!

До края на годината Бог ни снабди с всичко, което бяхме поискали от Него. Хората непрекъснато се увеличаваха и това много ни радваше. На една смяна хранехме 150 души, но това се оказа недостатъчно. Започнахме на две смени, така около две години давахме обяд всяка неделя за 300-320 души!

Обедите провеждахме за нещо много повече от това само да храним хората. Целта ни беше да им кажем, че Исус ги обича и единствен може да задоволи нуждите им. Само Бог може да утеши наранените и изоставени, изстрадали души, затова искахме да им покажем Неговата любов.

Преди да сервираме храната провеждахме кратка евангелизация и с молитва ги довеждаме при Исус. Молехме

се за тези, които имат нужди и проблеми, помагахме им да си намерят работа...

През тези десет години не само разбрах, но и видях с очите си, че Божието Слово е вярно. За това време сме дали храна най-малко на около 70 хиляди души.

И кой направи това? Ние, обикновените емигранти, дошли в Гърция и работещи за прехраната си. Това, което даваме са двете рибки и петте хляба, които нашият велик Бог взе, за да нахрани толкова десетки хиляди души!

Убедихме се, че когато едно дело е от Бога - Той осигурява всички необходими средства за неговото развитие.

Всяка седмица се радваме на всяка една спасена душа, защото знаем, че Бог ги довежда. Ако трябваше да разкажа всички чудеса, които Бог извърши на тези обеди, книги не ще могат да ги поберат. Ще спомена само някои от тях: Едно семейство цяла седмица спяло на пейките. Нямали нито работа, нито пари... И ето, сестра Йонка ги поканила на обяда, след като една седмица те били гладували. “Това беше най-вкусното ястие, което сме яли през живота си” - споделиха те след обяда – но най-много ни стопли любовта ви и милостта на Бог към нас”.

Една жена по време на молитвите на обяда получи изцеление. Друга жена, която била претърпяла операция от рак, но бе и с наранено сърце, дойде при нас не защото имаше нужда от храна, а от изцеление на душата и тялото. След молитвата сподели: "Колко ми е хубаво! Чувствам такава лекота и мир!". Същата тази жена, няколко дни след това срещнала българка, която плачела. Споделила ѝ, че има проблеми със семейството си в България. Тогава, докоснатата от Господа жена ѝ казала: "Аз нямам как да ти помогна, но знам едно място, където ще се помолят за теб и ще видиш колко добре ще се почувстваш!". Опитала любовта на Бог, тази жена сега я споделяше с други. Двете дойдоха на обяда, и там от тъмнината подтиснатата българка премина в светлината! След молитвата сияеше, защото разбра, че вече не е сама. Нейният проблем стана проблем и на Бог. Дойде изстрадала и наранена, тръгна си утешена и с Бог в сърцето си. Великите са Божиите дела!

Нима може някой да чуе, че Исус толкова много го обича, че даде живота си, проля кръвта Си за него и да не приеме любовта Му?! Има ли на този свят безгрешен човек? Всички сме грешни и

заслужаваме смърт, но Исус зае нашето място, плати цената и ни изкупи от греха. Всеки се нуждае от Спасителя Исус Христос!

Може би и ти в този момент си в нужда; може би страдаш и не знаеш кой може да ти помогне; не знаеш кой може да ти покаже правилния път и кой може да отговори на твоите въпроси. Отговорът е един: Исус, Божият Син! Призови Го и ти в живота си и никога повече няма да бъдеш същия! **"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот!"** /Йоана 3:16/.

Ще се радваме да дойдете и вие на обяда на любовта. Чакаме ви всяка неделя, и не забравяйте, че ви обичаме с Божията любов и сме готови да ви служим!

Сара Домовчийска
(Пастор на Благата вест"-Атина)

*БЛАГАТА
ВЕСТ-АТИНА
Основана на 22.6.1992 г.
Първи дръж на
Божия любов: 1992 г.
Начало на обедите на
любовта: януари 1995 г.*

